

BUKET ANLATIYOR

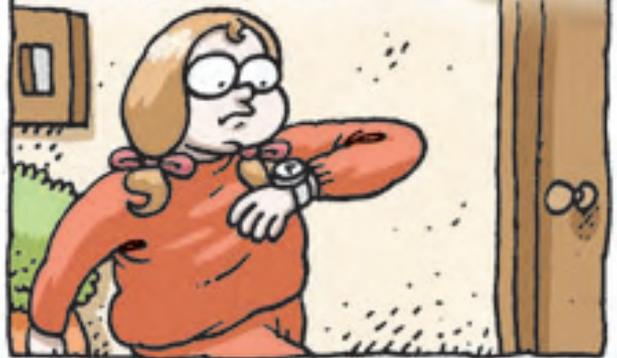
Merhaba! Geçen sayıda kaldığım yerden anlatmaya devam ediyorum. Neler olduğunu biraz hatırlayalım. Geceleri tuhaf bir şekilde odamın camına yansıyan ışıklar, dışarıdan gelen sesler üzerine Burak'la bir plan yapmış ve bu tuhafıkların kaynağını çözmeye karar vermiştik. Bir gece dışarıdan gelen ısıkseslerine uyarıp bahçenin ışıklarını açmak üzere olduğumuz bir anda babamla karşılaşmış, yüreğimiz ağzımıza gelmişti.

Sakinleştikten sonra babama olanları anlattık. Bize inanmayacağını düşündüğümüz için bu garip olayları kendi kendimize çözmek istediğimizi söyledik. Babam dışarıyı kontrol etti ancak bir şey bulamadı. Sonraki gecelerde benzer şeyler olursa onu da uyandırmamızı istedi. Biz de yataklarımıza yollandık.

Ertesi gece tuvalete kalktığımda yine bahçeden garip sesler geldiğini fark ettim. Bir çocuk kısık sesle gülüyor, sonra da belli belirsiz şarkı söylüyordu. Saate baktım, sabah 03.00'tü. Hızla babamın odasına yöneldim.

Koridorda Burak'la karşılaştık. Aniden karşılaştığımızda yine ödümüz koptu. Babamı uyardırdık, hep beraber sokak kapısının önünde topluştuk. Babam bahçenin ışıklarını açtı, dışarı çıktı. Biz korkudan çıkamadık.

Beş-on dakika geçti, babamdan ses yoktu. Dışarıya bakmaya çok korkuyorduk ama babamı da merak ediyorduk. Sesler de kesilmişti. Meraktan ölecektik. Babamın başına bir şey gelmiş olabilir miydi?

Annemi de uyandırmaya karar vermiştik ki babam sokak kapısından içeri kafasını uzattı. Çok kısık sesle konuşuyordu, bir anlam veremedik.

Dışarı çıktığımızda gördüğümüz sahne bizi çok şaşırttı. Bizim yaşlarımızda bir çocuk bahçenin ortasında oturmuş kendi kendine gülüyordu. Gözleri kapalıydı. Elleriyle toprağı avuçlayıp bırakıyordu.

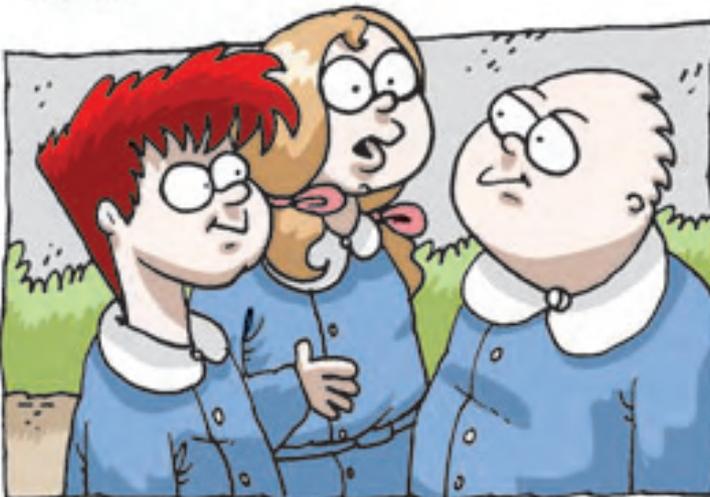
Biz Burak'la çocuğa bakarken babam da ileride bekleyen bir adamla konuşmaya başladı. Adımı hatırladım, kısa bir süre önce yandaki eve taşınmışlardı. Bahçedeki orlanın çocuğı olmalıydı. Peki ama bu saatte burada ne işleri vardı?

Uyku bozukluğı dedi babam. Alper'de (çocuğun adı buymuş) uyku bozukluğı hastalığı varmış. Uyurgezerlik gibi bir şey işte. Alper geceleri uykusunda kalkıyor, pantolonunu, montunu giyiyor ve bahçede dolaşıyormuş. Anne babası da doktorun söylediğine uyup hiç dokunmuyor, yalnızca uzaktan izliyorlarmış.

Bir süre sonra Alper, kendiliğinden eve dönüp yatağına yatıyor ve uyumaya devam ediyormuş. Zamanla geçecekmiş. Gündüz okulda Alper'i görüp yanına gittik. Önce tanıştık, sonra olanları anlattık.

Şaşırmadı, yaptığı şeyleri hiç hatırlamadığını söyledi. İlginç bir çocuk. Bu sorundan ve daha önce yaptıklarından söz etti. Çok komik şeyler yapmış uykusunda. Anlattıkça şaşırdık kaldık. Bir yandan da çok sevdi Alper'i. "Yalnızca geceleri değil, gündüz de gel" dedik. Güldü... Sanırım yeni bir arkadaşımız oldu.

SON